

katen er underkastet en instruktionsbeføjelse fra en juridisk person, er advokaten automatisk afhængig af interesser, der er advokatvirksomheden uvedkommende. Den samme tankegang kendes fra udtalelser fra Advokatrådet i tidens løb.

Der er imidlertid intet belæg for en sådan konklusion. Afgørende må og skal være netop, om advokaten er uafhængig af interesser, der er advokatvirksomheden uvedkommende. Det kan han meget vel være, uanset at han i forhold, der ikke vedrører den advokatmæssige udførelse af arbejdet, er underkastet instruktionsbeføjelse fra f.eks. en direktion.

Advokater er opdraget og uddannet til at vise personlig integritet også i forhold til dem, hvis interesser de repræsenterer. Det er fuldstændig udokumenteret, at en ansat advokat skulle være mindre retskaffen og objektiv end en advokat, der selv ejer sin virksomhed. Det er vist endnu mindre dokumenteret, at der skulle bestå sådanne forskelle mellem advokater ansat i advokatforretninger og advokater ansat i andre erhvervsvirksomheder.

Det forekommer ikke sjældent, at privatpraktiserende advokater er afhængige af en enkelt klient eller nogle få meget store klienter, hvilket netop viser det uholdbare i at sætte lighedstegn imellem professionel integritet og uafhængighed af indtægtskilder.

Bemærkningen til lovforslaget er derfor kun korrekt, *hvis* instruktionsbeføjelsen *også* vedrører den advokatmæssige udførelse af arbejdet.

Når stadig flere virksomheder ansætter advokater og andre jurister som interne rådgivere, har det mange årsager, herunder fordelene ved det nære kendskab til virksomheden og virksomhedens mulighed for at prioritere opgaverne. Det er i virkeligheden absurd at insinuere, at erhvervsledere selv dikterer de råd, som de betaler dyrt for at få.

Det kan være rimeligt i denne forbindelse at påpege, at Justitsministeriet trods indvendinger fra Advokatrådet har valgt principielt at sidestille advokater i virksomheder med advokater i privat praksis som principaler og læremestre for advokatfuldmægtige, hvilket er i fuld overensstemmelse med udtalelserne på side 53-54 i betænkning nr. 871/1979 om revision af retsplejelovens regler om advokater.

Det andet eksempel på uafhængighed af uvedkommende interesser er det tilfælde, hvor

advokatvirksomheden finansieres af en juridisk person.

Bemærkningerne siger, at i så tilfælde er det den finansierende, juridiske person, der udøver advokatvirksomhed. Det er driftsherresynspunktet, der her er fremme. Det virker unægtelig rimeligt og velbegrunder. Spørgsmålet er dog stadig, om alle dets konsekvenser er acceptable.

Det indebærer nemlig efter sin ordlyd og bemærkningerne, at mange store danske industrivirksomheder ulovligt udøver advokatvirksomhed, når deres ansatte advokater yder service til andre, uanset om det sker i selskabets regi eller under advokatens eget brevhoved. Selskabets problem vil stort set blive løst, hvis det som ovenfor foreslået bliver fastslået, at der ikke ligger nogen overtrædelse i, at advokater ansat i et selskab yder service til dets tilknyttede og associerede virksomheder.

Det vil dog bogstaveligt fortsat være udelukket, at den ansatte advokat yder juridisk assistance til koncernens medarbejdere. Efter bogstaven overtræder selskabet også loven, hvis den ansatte advokat betjener helt private klienter under anvendelse af sekretærhjælp, maskiner, inventar og ansvarsforsikringer, som er finansieret af selskabet.

Arbejdsgiveren vil næppe tillade, at disse sidstnævnte aktiviteter får så stort et omfang, at Advokatrådet eller andre orker at skride ind; men netop når der er tale om advokatregler, burde det være muligt at løse alle uønskede problemer gennem en passende formulering af lovtæksten.

Det ville være beklageligt, hvis disse relativt små problemer søges løst ved analogt at henføre dem under det ovenfor citerede afsnit på side 14 i bemærkningerne til lovforslaget om den »mere begrænsede form for juridisk rådgivning og bistand«. Det er nemlig reelt og principielt umuligt at gennemføre den i bemærkningerne forsøgte sondring imellem traditionel dokumentudfærdigelse for medlemmer på den ene side og på den anden side skødeskrivning m.v.

Af en artikel i Jyllands-Posten den 18. april 1990 får man det indtryk, at lovændringen også skal medføre, at advokater ansat i industri-, handels-, forsikrings- og bankselskaber m.v. ikke længere må kalde sig advokat, når de laver juridisk arbejde. Dette må (forhåbentlig) bero